

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**DE EXCELLENTI || DIVINAE GRATIAE NATVRA,|| & iis que
ad eam tùm obtinendam tùm conseruandam ||
requiruntur, de#[que] ipsius admirabili efficacia ||
DISPVTATIO,|| In inclyta et Catholica Academia ...**

**Valencia, Gregorio de
Stevartius, Petrus**

[Ingolstadt], 1576

Capvt Sevndvm, Quamuis requiratur gratia ad perseuerandum, esse
tamen in potestate iusti, adiuuante Deo, perseuerare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46873](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46873)

CAPVT SECVNDVM.

Quamuis requiratur gratia ad perseverandum, esse tamen
in potestate iusti, adiuuante Deo,
perseuerare.

XC I. Neque verò quenquam eo errore duci oportet, ut, quoniam auxilia gratia ad perseverandum necessaria sunt, in potestate iusti, nullo modo esse perseverare, putet: Est etenim adiuuante Deo, si sibi iustus nō desit, si eiusmodi auxilia, de propria salute sollicitus, piè & instanter à Deo petat, qui nunquā nos ad illa petenda hortaretur, nisi dare vellet, ut ait D. Augustinus. Itaque pulchrè Concilij Tridentini Patres, de hoc differentes: In Dei auxilio, (inquiunt D. Paulum secuti) firmissimam spem collocare, & reponere omnes debent: Deus enim, nisi ipsi, illius gratia defuerint, sicut cepit opus bonum, ita perficiet, operans velle & perficere.

Serm. 29. de verbis Domini.
Sess. 6. cap. 13.
Philipp. 1.

XC II. Quòd igitur aliqui Doctores dicunt, auxilium ad perseverandū, petendum esse à Deo quia non omnibus datur; non idè dicitur, quasi aliquibus non detur, quia Deus quantum est in se, dare illis nolit; Sed quia ipsi sibi desunt, cum vel non petunt, vel non bene petunt, & idcirco non recipiunt, ut ait D. Iacobus. Itaque illo modo loquendi, Doctores illi, tantū admonent, oportere eiusmodi auxilium peti, & rectè peti: Aliò qui enim non conferri.

Iacob. 4.

XC III. Sed dicat aliquis; etiā ad orationem, diuino auxilio indigemus: Siquidem quid oremus sicut oportet, nescimus, & Spiritus adiuuat infirmitatē nostram postulans pro nobis: Oratio igitur non est id, quo mediante in potestate iusti sit, adiuuante Deo, auxilia ad perseverandum obtinere, atq; adeò perseverare. Imò verò est, cum dicat Christus: Orate, ne intretis in tentationem: Neg, verò ad petenda ea auxilia, auxilium aliud prius requiritur. Negant namque Theologi, ad unum aut alterum studiosum actum (qualis est ea petitio) auxilio peculiari esse opus. Quare testimoniū illud Apostoli, ad alias, easq; multiplices orationes referendum est, non ad perseverantia petitionem; quippe quam satis iam sumus edocti à Christo.

Rom. 8.

XC IIII. Postremò, de auxilio ad perseverandum intelligendum est; sicut supra diximus, auxilium, quo quis primò ad conversionem excitatur, duplex esse: specialissimum vnum, cui certissimè homo acquiescit; speciale alterum, cui remitti potest: ita etiam, auxilium ad perseverandum, (Est enim vel illud idem, vel simile, sapius iusto impetratum) vnum est extraordinarium, quo iustus certissimo vitatur: Ordinarium alterum, quod etsi iam per orationem impetratum sit, possit tamen iustus abiicere.

Matth. 6.

XC V. Neque enim omnes prædestinati, qui ex hac vita excesserunt, ita adiuti

adiuti sunt à Deo, ut auxilio reniti, atque ita gratiam ante mortem perire, non potuerint. Quanquam si nomine auxilij ad perseverandum, vel doni perseverantiae, intelligamus, non modo invitamenta ad perseverandum, sed etiam actualem Dei motionem & concursum, quo cum iusto gratia acquisita concurrat: perspicuum est, iustum tali auxilio instructum, certo ex hypotesi esse perseveraturum, & consecuturum salutem. Ac ex iis quidem, quae de necessitate auxilij diuini ad perseverandum, variisq; illius acceptionibus breviter diximus, varia quoque Patrum de perseverantia sententia, nonnulli aliàs obscura, commodè exponi poterunt; quas, ne simus multi, praeferimus.

PARTIS QUARTAE, De Diuinæ Gratiæ efficacitate.

CAPVT PRIMVM, De sanitate, quam naturæ infirmæ, siue corruptæ per peccatum, affert.

XCVI.

Xplicandum restat, quanta sit diuinæ gratiæ vis. Est autem tanta, quantam indicant illius effectus, quos pròinde refert commemorare. Ac primùm de sanitate dicemus, quam naturæ diuinam gratiam afferre, probè intelligebat David, eam sanitatem frequenter petere: Ego iniquus dixi, Domine miserere mei, sana animam meam, quia peccavi tibi. Quibus etiam verbis, causam etiã infirmitatis aperuit, peccatum nempe. Testatur etiam Christus Dominus, cum se medicum profiteretur: Non est, inquit, opus valentium medico, sed malè habentibus. Nò veni vocare iustos, sed peccatores. Quae locum inter alia, D. Augustinus pulchrè vrget contra Pelagium, non agnoscentem naturam humanam infirmitatem aliquam ex peccato. Quis enim fieri potest? dicitur homo hæreticus, ut peccatum quod substantia caret, et nihil est, naturam redderet infirmam? Cui Augustinus accommodato exemplo ita respondet, ut eo vehementius etiam premat. Dubium nò est, inquit, quin non comedere, nulla sit substantia: sed potius recessus à substantia, quæ est cibus, & tamen substantia corporis, si omninò abstineat à cibo: ita languescit, ita viribus extenuatur & frangitur, ut si aliquo modo perduret in vita, vix possit ad eum cibum reuocari, à quo abstinendo vitiosa est.

Psal. 40.

Matth. 9.

Lib. de natura
et gratia c. 19. &
20.

XCVII. Sic, nò est substantia peccati, sed substantia est Deus, summi substantia, & solus verus creaturæ rationalis cibus; à quo per inobedientiam recedendo, & per infirmitatem non valendo capere quod debuit; audita quædam admodum David dicat: Percussus sum ut scenum, & arui cor meum, quia obedi-

Psal. 101.